

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság
Fkf.II.132/2024/30. szám

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Győrött, 2025. március 27. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társai ellen indult büntetőügyben a Veszprémi Törvényszék 2024. szeptember 23. napján kihirdetett, 17.Fk.7/2024/174. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az elsőfokú eljárás során további 327.576,- (háromszázhuszonhétezer-ötszázhetvenhat) Ft bűnügyi költség merült fel, melyből Terhelt3 III.r. vádlott további 16.800,- (tizenhátezer-nyolcszáz) Ft-ot köteles megfizetni, a fennmaradó 310.776,- (háromszáztízezer-hétszázhetvenhat) Ft az állam terhén marad.

Az ítélet bevezető részében a határozat meghozatalának napja 2024. szeptember 23.

A bíróság a személyi adatok között rögzíti, hogy mindhárom vádlott ukrán állampolgár.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja a Terhelt1 I.r. és Terhelt2 II.r. vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban, míg a Terhelt3 III.r. vádlott által 2024. október 3. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárás során felmerült 143.183,- (egyszáznegyvenháromezer-egyszáznolcvanhárom) forint bűnügyi költségből 35.019,- (harmincötezer-tizenkilenc) Ft megfizetésére Terhelt2 II.r. vádlott, 37.800,- (harminchétezer-nyolcszáz) Ft megfizetésére Terhelt3 III.r. vádlott köteles, 70.364,- (hetvenezer-háromszázhatvannégy) Ft az állam terhén marad.

I n d o k o l á s

[1] A Veszprémi Törvényszék a 2024. május 21. napjától 2024. szeptember 10. napjáig tartó nyilvános folytatólagos tárgyalássorozat alapján meghozott és 2024. szeptember 23. napján kihirdetett, 17.Fk.7/2024/174. számú ítéletével bűnösnek mondta ki.

[2] Terhelt1 I. r. vádlottat, mint társtettést emberölés bűntettének kísérletében (Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés f) pont), magánlaksértés bűntettében (Btk. 221. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és d) pont), (4) bekezdés), testi sértés bűntettének kísérletében (Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés) és rongálás vétségében (Btk. 371. § (1) és (2) bekezdés a) pont), ezért – halmazati büntetésül - 12 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 9 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy I. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

[3] Terhelt2 II. r. vádlott, mint társtettes bűnösségét emberölés büntettének kísérletében (Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés f) pont), magánlaksértés büntettében (Btk. 221. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és d) pont), (4) bekezdés), testi sértés büntettének kísérletében (Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés) és rongálás vétségében (Btk. 371. § (1) és (2) bekezdés a) pont) állapította meg, ezért – halmazati büntetésül - 7 év fiatalkorúak börtönében végrehajtandó szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 6 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a II. r. vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetésből a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

[4] Terhelt3 III. r. vádlottat, mint társtettet magánlaksértés büntette (Btk. 221. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és d) pont), (4) bekezdés), testi sértés büntettének kísérlete (Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés) és rongálás vétsége (Btk. 371. § (1) és (2) bekezdés a) pont) miatt – halmazati büntetésül - 3 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 3 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a III. r. vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetésből a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

[5] Ezen túlmenően a törvényszék a vádlottakat kötelezte tanú4 magánfél részére 353.060. Ft polgári jogi igény, illetve ezzel összefüggésben az állam javára 21.184 Ft eljárási illeték megfizetésére. Rendelkezett a kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításról, a lefoglalt bűnjelek további sorsáról és az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről.

[6] A fenti határozattal szemben az ügyész a vádlottak terhére súlyosításért, a kiszabott szabadságvesztés büntetés és a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának felemelése érdekében, a vádlottak és védőik – teljeskörűen - részben felmentés, részben eltérő minősítés és enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

[7] A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.42/2024/13-I. számú átiratában a súlyosítás iránt bejelentett fellebbezését fenntartva és a védelmi fellebbezéseket alaptalannak ítélve rámutatott arra, hogy a törvényszék a büntetőeljárási szabályok maradéktalan betartásával igen részletes bizonyítási eljárást folytatott le, azonban az általa megállapított tényállás az ügyészség szerint a Be. 592. § (2) bekezdés b) pontja szerint részlegesen megalapozatlan, azonban az a másodfokú eljárásban bizonyítás felvételével és az általa megjelölt ügyiratok ismertetésével orvosolható. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének iratszerűen és logikai hibától mentesen, minden részletre és bizonyítékra kiterjedően eleget tett, a tényállásból helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére, a megállapított bűncselekmények jogi minősítése törvényes, és a jogi indokolás is teljes körű. A törvényszék helyesen ismerte fel a büntetéskiszabási körülményeket, azonban mindhárom vádlott esetében a társas, gátlástalan és a munkásszálló lakóinak életét felbolygató elkövetési magatartás súlyosító körülményként értékelendő, ugyanakkor az I. r. és II. r. vádlottak esetében a kísérlet nagy nyomatékkal nem bír, mert az az élet elleni cselekmény mindkét sértettjénél közeli és befejezett volt. Hivatkozott továbbá arra, hogy az ítélet kihirdetését követően is keletkeztek bűnügyi költségek, ezért az elsőfokú ítélet megváltoztatását indítványozta a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamának súlyosításával, a III. r. vádlott által fizetendő bűnügyi költség 386.668 forintban, az állam terhén maradó bűnügyi költség 1.122.428 forintban történő megállapításával, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[8] Terhelt I. r. vádlott védője a fellebbezése írásbeli indokolásában arra mutatott rá, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítási eszközökből hibás ténybeli megállapításokat tett, amely helytelen történeti tényállás felállításához vezetett, így a vádlottakat hibás különös tényállási szakasz alapján ítélte el, ezért az általa iratellenesen megállapított történeti tényállás a védelemre nézve helytelen tény- és jogbéli következtetéseket tartalmaz. Hivatkozott arra, hogy bizonyos tanúk által elmondottak ellentmondásosak a korábban elhangzottakkal, a tanúk közül többen rokonsági fokban is álltak egymással, így a Be. 172. § (1) bekezdésére figyelemmel a Be. 171. § alkalmazása nem lett volna meglepő. A tanúvallomások közül sok egy irányba mutat ugyan, azonban az objektív jellegű bizonyítékokkal ellentétesnek mutatkoztak. Ugyanakkor védelem vallomásai konzisztensek, egymással nem ellenmondóak voltak, az I. r. vádlott az eljárás során mindvégig konzervatív módon adta elő a történeteket, lényegi változás az elkövetést illetően nem volt megfigyelhető sem nála, sem a társainál, és a kamerafelvétel is a vádlotti védekezést erősíti meg.

[9] Álláspontja szerint az I. r. vádlott sem generálója, sem fenntartója nem volt a szobában, illetve az egyéb helyiségben lezajló verekezésnek. Mivel kétszeres túlerőben voltak a tanúk, ezért álláspontja szerint nem lehet aktívan kifejtett támadó jellegű magatartásról szó a védelem esetében, tekintettel arra, hogy részben ijedségből, részben hévből a helyzetet rosszul felismerve a vádlottakat is érte támadás. Ebben a helyzetben, másnak akarva-akaratlan is keletkezik sérülése, azonban azok okozása már nem tudatos, hanem az ösztönszerű védekezési mechanizmusnak tudható be.

[10] A Kúria 3/2013. számú Büntető jogegységi határozatára utalva a védő szerint olyan elkövetési eszközről van szó, melyet a védelem a bántalmazás előtt ad hoc jelleggel vette magához, a kölcsönös verekezés közben került hozzá. Eszköze azonban nemcsak I. r. vádlottnak, hanem a sértettnek is volt, aki azt egyértelműen támadó célzattal használta, és ha valaki egy több mint fél méteres asztalmerevítőt tart a kezében, akkor szükséges az, hogy ezen támadás elhárítására is hasonló jellegű eszközt vegyen magához a másik, hiszen nem várható el, hogy valaki jogtalan támadás elhárításához ne használjon eszközt.

[11] A védő szerint az elkövetési módozatból sem következik, hogy a védelem szándéka a testi sértés okozásánál súlyosabb eredmény előidézésére terjedt volna ki, az ittas állapot, a rendkívüli túlerő és az emiatt keletkezett stresszes szituáció kialakulása okán I. r. vádlott ütéseinek iránya nem volt tudatos, azok vaktában zajló, csapkodó jellegűek és közepes erejűek voltak. A hadonászó jellegű ütésekből következően az elkövető szándéka arra terjedt ki, hogy testi sérüléseket okozzon, a szituáció minél hamarabb véget érjen, I. r. vádlott olyan szervet vagy testrészt nem ütött, amely halálos eredmény kialakulását eredményezhette volna. Hivatkozott arra is, hogy senki nem számolt be arról hitelt érdemlően, hogy I. r. vádlott olyan kijelentéseket tett volna, amely az emberi élet kioltására irányult.

[12] A tárgyi tényezők körében kiemelte, hogy védelem nem próbálta kivonni magát az esetleges retorzió alól, nem próbált elmenekülni, a saját szobájában várta meg az érkező rendőröket. A cselekménynél használt eszközt sem rejtette el, azt átadta a rendőröknek. Az alanyi tényezők körében kiemelte, hogy a védelem féltette testvérét, próbálta védeni a II. r. vádlottat a támadó jellegű magatartásoktól, mindvégig próbált mellette maradni, ez motiválta, amikor I. r. vádlott is hasonló magatartást tanúsított a sértettek irányában. Mindezek alapján

az emberölés leghalványabb gondolata sem merült fel I. r. vádlottban, tudata az elkövetés éjszakáján kizárólagosan a testi sértés okozására terjedt ki.

[13] A bünteteskiszabási körülmények tekintetében kifogásolta, hogy a törvényszék nem kellő mértékben vette figyelembe az enyhébb büntetés kiszabását eredményező körülményeket, I. r. vádlott mindvégig együttműködő magatartást tanúsított, az eljárás elhúzódása neki nem felróható okból történt, és a kiskorú gyermekével rendszeresen tartja a kapcsolatot. Mindezek alapján a védő az elsőfokú ítélet megváltoztatásával elsődlegesen az I. r. vádlott bűnösségének életveszélyt okozó testi sértés büntetében történő megállapítását és a kiszabott büntetés enyhítését, másodlagosan a büntetés mértékének enyhítését indítványozta.

[14] A védő észrevételéhez csatolta Terhelt I. r. vádlott kézzel írt beadványát, melyben I. r. vádlott részletesen összegezte az ítélet egyes megállapításaival kapcsolatos, az elsőfokú eljárás során is hangoztatott álláspontjait.

[15] Fk. Terhelt II. r. vádlott védője a fellebbezése írásbeli indokolásában az elsőfokú ítélet tényállásának részbeni megalapozatlanságára mutatott rá, álláspontja szerint a megállapított tényállás ellentétes a lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával, mivel a bizonyítékok alapján tévesen jutott arra, hogy a vádlott felelőssége megállapítható a terhére rótt bűncselekmények elkövetésében. A felmentésre irányuló elsődleges indítványa kapcsán hivatkozott arra, hogy a 2. vádpont tekintetében védenca is következetesen tagadta az ölési szándékot, azt elismerte, hogy megütötte tanú1t és tanú2t, azonban azt ijedtség hatására tette, II. r. vádlottat és testvérét korábban a szállón lévő társaság megfenyegette, illetve tanú1 szobájában többen is megtámadták őket, testvére védelmére akart kelni, azonban nem akart sem életveszélyes, sem halálos sérülést okozni. A vádlotti szándék nem terjedt ki az élet elvételére, a halálos eredményt nem kívánta és abba nem is nyugodott II. r. vádlott bele. tanú12 esetében az életveszély közvetett volt, míg tanú2 esetében ki sem alakult. Az 1. vádpont esetében sem irányult a szándékuk súlyos testi sértés okozására.

[16] A bűnösség megállapítása esetére eltérő minősítés, életveszélyt okozó testi sértés büntetékének megállapítását kérte, és ennek alapján a kiszabott szabadságvesztés tartamának enyhítését indítványozta. További enyhítő körülményként kérte értékelni, hogy az ügy sértettjei azóta felépültek, és az igazságügyi pszichológus szakértői véleményben feltártak szintén enyhítőleg hatnak. Kiemelte azt is, hogy védenca több mint 2 éve áll letartóztatás hatálya alatt a testvérétől, családjától elválasztva. Álláspontja szerint az enyhítő körülmények túlsúlyára és a II. r. vádlott fiatal korára tekintettel jelentősen enyhébb büntetés kiszabása is alkalmas lenne arra, hogy a II. r. vádlottat újabb bűncselekmény elkövetésétől visszatartsa, az elsőfok által kiszabott 7 év már olyan személyiségtorzító hatással járhat, amely a büntetési célokkal nem áll arányban. A feltárt enyhítő körülményeket a II. r. vádlott javára nagyobb súllyal kellett volna értékelni, azok súlyát nem negligálja az a körülmény sem, hogy első bűntényesként a II. r. vádlott nagyobb tárgyi súlyú bűncselekményt követett el.

[17] Mindezek alapján II. r. vádlott védője az ítélet részbeni megalapozatlanságának kiküszöbölésével és az ítélet megváltoztatásával elsődlegesen a II. r. vádlott felmentését indítványozta, a bűnösség megállapítása esetére másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését, a vádlott bűnösségének a 2. vádpont tekintetében életveszélyt okozó testi sértés büntetében történő megállapítását és jelentősen rövidebb tartamú büntetés kiszabását kérte.

[18] Terhelt3 III. r. vádlott védője a fellebbezése írásbeli indokolásában részben a jogi minősítés megváltoztatására, részben a felmentésre, másodlagosan az enyhítésre irányuló fellebbezését fenntartotta. Részletesen bemutatta az ítélet védencére és vallomásaira vonatkozó megállapításait, majd a III. r. vádlott tekintetében feltárt büntetéskiszabási körülményeket. Álláspontja szerint a törvényszék a bizonyítékok értékelése során téves jogkövetkeztetésre jutott, amikor III. r. vádlott felelősségét megállapította a testi sértés kísérlete vonatkozásában. Kifogásolta, hogy nem értékelte az elsőfokú bíróság, hogy III. r. vádlott hosszabb időt töltött fogvatartásban nem magyar állampolgárként, ekként a kényszerintézkedés sokkal nagyobb terhet ró rá, hiszen számára idegen környezetben történik lényegesen nehezebb hozzátartozói kapcsolattartás mellett. A védő szerint a bizonyítékok lényegesen nagyobb száma és súlya nem a büntetés súlyosítását, hanem a büntetés enyhítését kell, hogy eredményezze. A védői indítvány mindezekre figyelemmel elsődlegesen a súlyos testi sértés kísérlete tekintetében felmentésre, másodlagosan enyhítésre irányult.

[19] Terhelt3 III. r. vádlott fellebbezése írásbeli indokolásában kifejtette, hogy a törvényszék a tényállásból helyesen vont következtetést a bűnösségére, a cselekmény minősítését is törvényesnek tartja. A büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket a bíróság helyesen tárta fel, azokat súlyuknak megfelelően értékelve határozta meg a szankció nemét és mértékét. A középértéknél lényegesen enyhébb büntetés kiszabása törvénynek megfelelő és igazságos. Álláspontja szerint a törvényszék helytállóan ítélte meg, hogy a büntetés céljának hatékony érvényesülése érdekében indokolt vele szemben börtönbüntetés kiszabása, annak tartamát az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyához és a bűnösségének fokához igazodóan állapította meg, mindezért az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

[20] A fellebbviteli nyilvános tárgyaláson megtartott perbeszédében a fellebbviteli főügyész képviselője fenntartotta az átiratában foglaltakat, álláspontja szerint a részbeni megalapozatlanság után az elsőfokú ítélet felülbírálatra alkalmas. Rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság iratszerűen rögzítette a tényállás megállapításához szükséges tényeket, adatokat, körülményeket, indokolási kötelezettségének is mindenben eleget tett, a vádlottak terhére rótt bűncselekmények minősítése is törvényes. Nagyobb nyomattal kérte ugyanakkor figyelembe venni a súlyosító körülmények között, hogy a vádlottak 1-2 nappal korábban érkeztek abba a szállodába, ahol többen gyermekekkel laktak együtt, több nő, fiatal és kismama lakott a szállón, gyakorlatilag felbolydult a szálló élete. A felvételek alapján az is látható, hogy többen próbáltak segíteni, de a vádlottakban olyan düh munkált, hogy nagyon nehezen tudták elérni, hogy elmenjenek a vádlottak a helyszínről. Azt is hangsúlyozta az ügyész, hogy tanú1 sértett tekintetében a testi sértés kísérleti szakban maradása nem a vádlottak magatartásának volt köszönhető, ezért mindhárom vádlott vonatkozásában továbbra is a büntetések súlyosítását indítványozta.

[21] Terhelt1 I. r. vádlott védője az írásban benyújtott fellebbezésében foglaltakat fenntartva a perbeszédében rámutatott arra, hogy a törvényszék ugyan részletes és alapos bizonyítást folytatott le, azonban tényekből további tényekre helytelen következtetést vont le. Több tanú vallomása vonatkozásában kétségek merültek fel nemcsak ellentmondásosságuk okán, hanem azért, mert többen rokonságban álltak egymással. Hangsúlyozta az elkövetési magatartás kapcsán azt is, hogy nem egyoldalú verés, hanem spontán kialakult verekedés történt, ahol a sértetti közrehatás jelentős volt. A védő szerint az emberölési szándék nem volt tetten érhető, az asztallábak nem előre kitervelten, hanem spontán kerültek a vádlottak kezébe, nem állapítható meg, hogy célzott ütésekről volt szó, hiszen a dulakodás hevében,

vaktában csapkodta I. r. vádlott a sértetteket és a szakértő szerint pusztán közepes erővel. Kiemelte azt is, hogy az előzmények kapcsán sem volt megállapítható emberölésre irányuló kijelentés. Az I. r. vádlott tekintetében értékelhető enyhítő körülményeket hangsúlyozva elsődlegesen az elsőfokú döntés megváltoztatásával a védenca bűnössége életveszélyt okozó testi sértés büntetében történő kimondását, és annak megfelelően a büntetés mérséklését, másodlagosan az enyhítő körülményekre figyelemmel a büntetés enyhítését indítványozta.

[22] A II. r. vádlott védője a perbeszédében a 3/2013. Büntető jogegységi határozat tartalmára hivatkozva kiemelte, hogy az alanyi és tárgyi tényezők nem támasztják alá, hogy a vádlottak szándéka akár eshetőlegesen is az élet elvételére irányult volna. Álláspontja szerint az élet kioltására alkalmaz eszközzel a vádlottak magatartása a kamerafelvételek alapján nem célzott, hanem kapkodó jellegű volt, és a támadott testtájékból is legfeljebb életveszély okozására lehet következtetni, nem az élet kioltása iránti szándéokra. A másik sértett esetében a súlyos testi sértés büntette helyett is legfeljebb könnyű testi sértés vétsége lehet a cselekmény minősítése. Kiemelte azt is, hogy II. r. vádlott fiatalos volt az elkövetés idején, és a cselekmény motivációja nem sérülés okozása, hanem a testvére védelme volt. A védő szerint az elsőfokon kiszabott 7 év rendkívül súlyos, annak további emelésére a védelem nem lát okot figyelemmel a jelentős időmúlásra is, melyet a II. r. vádlott a legsúlyosabb kényszerintézkedés alatt töltött a családjától elszakítva, ezért elsődlegesen a védenca felmentését, másodlagosan a cselekmény minősítésének megváltoztatásával a kiszabott szabadságvesztés jelentős enyhítését indítványozta.

[23] Terhelt3 III. r. vádlott védője a tárgyaláson a korábban benyújtott fellebbezést fenntartva és a védőkollégákhoz csatlakozva hangsúlyozta, hogy nem egyoldalú verés, hanem kölcsönös verekedés történt sértetti közrehatással. Továbbra is kérte védenca súlyos testi sértés büntetnének kísérlete alóli felmentését, álláspontja szerint legfeljebb könnyű testi sértés vétsége róható a III. r. vádlott terhére. Az enyhítő körülmények számbavételét követően rámutatott arra, hogy a törvényszék nem értékelte a III. r. vádlott tekintetében, hogy Magyarországon való letöltése a büntetésének nagy terhet jelent a védenecének, hiszen a hozzátartozóival nehezen tud kapcsolatot tartani, és szeretne gyermeke tartásáról is gondoskodni. Mindezek alapján az ítélet megváltoztatásával az előzetes fogvatartásban töltött időnek megfelelő mértékű szabadságvesztés büntetés kiszabását kérte.

[24] A vádlottak az utolsó szó jogán tett nyilatkozatukban megbánták tettüket, nyilatkozatuk szerint csak sodródtak az eseményekkel, I. r. vádlott a II. r. vádlott védelmében, testvérét féltve cselekedett. Állításuk szerint a fogvatartásban töltött időből már tanultak, a jövőben tartózkodni fognak bűncselekmények elkövetésétől.

[25] Az ítéltábla a bejelentett fellebbezéseket nem találta alaposnak az alábbiak szerint.

[26] A másodfokú bíróság az előterjesztett ellentétes irányú fellebbezések tartalmára – különösen a jogorvoslati kérelmek irányára tekintettel –, a fellebbviteli főügyészségi átiratban foglaltakra, a védői jogorvoslati kérelmek írásbeli indoklására, valamint a fellebbviteli nyilvános tárgyaláson a felek által előadottakra figyelemmel a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alkalmazásával teljeskörű felülbírálatot folytatott le. Az ítéltábla a felülbírálat során vizsgálja az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmények minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó

rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását, tekintet nélkül arra, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

[27] Ennek keretében a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a törvényszék nagyobb részben a büntetőeljárás törvény rendelkezéseinek megfelelően folytatta le az eljárást, és nem vétett olyan eljárásjogi szabálysértést, amely az érdemi felülbírálat akadályát jelentette volna. Relatív hatályú, részleges felderítetlenséget eredményező perrendi hibának tekintendő ugyanakkor, hogy az ítélet indokolásában hivatkozott Terhelt3 III. r. vádlott nyomozás során tett gyanúsítottai vallomásait [nyomozati iratok 9.4.2., 9.4.3., 9.4.12., 9.4.20. számú irata] és tanú5 telefonos bejelentéséről és a szállóban történt intézkedésekről készített rendőri jelentést [nyomozati iratok 8.2.1 számú irata] nem tette a tárgyalás anyagává. Ezen mulasztást azonban a másodfokú eljárásban a Be. 594.§ (1) bekezdés alapján elrendelt bizonyítás felvételével orvosolni lehetett. Ugyan a gyanúsítottakról készült fényképmelléklet [nyomozati iratok 8.2.19.számú irata] sem került a tárgyalás során a vádlottak részére külön bemutatásra, azonban a rendelkezésre álló vallomásokból egyértelműen megállapítható volt, hogy pontosan kik láthatók a fényképeken, és az egyes számok mely vádlottra vonatkoztak.

[28] A Veszprém Vármegyei Főügyészség Fk.945/2022/269. számú vádirata 2024. január 30. napján érkezett a Veszprémi Törvényszékre. Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak esetében 2024. március 13. napján, Terhelt3 III. r. vádlott tekintetében 2024. április 16. napján megtartott előkészítő ülésen a vádlottak a bűnösségüket nem ismerték el teljeskörűen a terhükre rótt bűncselekmények elkövetésében, és nem mondtak le a tárgyaláshoz való jogukról, ezért az ügyben tárgyalás kitűzésére került sor. A 2024. május 21. napján tartott tárgyaláson egyedül Terhelt3 III. r. vádlott tett vallomást, ezért I. r. és II. r. vádlottak nyomozati vallomásait a bíróság felolvasás útján tette a bizonyítás anyagává, majd a nyomozás során beszerzett orvosszakértői, genetikai szakértői, pszichológus szakértői és elmeorvosszakértői véleményeket, II. r. vádlott vonatkozásában készült nevelői véleményt ismertetés útján tette a törvényszék a tárgyalás anyagává. Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak 2024. május 27. napján megtartott tárgyaláson tettek részletes vallomást. Az eljárás során tanú5, tanú1, 1. sz. tanú, tanú2, tanú3, tanú13 és tanú7 tanúkenti kihallgatására került sor, melynek alkalmával a nyomozás során kihallgatottak vallomásai ismertetése is megtörtént.

[29] tanú9, tanú10, tanú14, tanú4, tanú6, tanú8 nyomozati tanúvallomását szintén felolvasás útján tette a bizonyítás részévé. A 2024. június 13. napi tárgyalás keretében meghallgatásra került szakértő6 orvosszakértő, míg szakértő3 pszichológus szakértő, szakértő5 elmeorvosszakértő és szakértő4 orvosszakértő meghallgatására a 2024. július 4. napján megtartott tárgyaláson került sor. A bírósági szakban az esetről rendelkezésre álló kamerafelvételek lejátszására, illetve az azok elemzéséről készült rendőri jelentés ismertetésére is sor került, valamint a törvényszék ismertette a beszerzett releváns egyéb iratok lényegét, döntött I. r. vádlott és védője által előterjesztett bizonyítási indítványok, illetve III. r. vádlott védője kizárása iránti indítvány elutasításáról, majd a bizonyítást befejezetté nyilvánította, és a perbeszéd megkezdésére került sor. Az ügydöntő határozatát a törvényszék a tárgyalás félbeszakítását követően 2024. szeptember 23. napján hozta meg.

[30] A rendelkezésre álló bizonyítási anyag vizsgálata alapján megállapítható, hogy az széles körben és minden szükséges vonatkozásban beszerzett bizonyítékhalmoz tárgyalás anyagává tételére az eljárás során perrendszerűen sor került. A törvényszék kimerítően

foglalkozott mindazokkal a személyi, tárgyi, szakértői és okirati jellegű bizonyítékokkal, amelyek az ügy meghatározó jelentőségű elemeiként alkalmasak voltak arra, hogy a törvényes bizonyítékértékelés alapjául szolgáljanak. Mindezeket összevetette a terheltek érdemi védekezésével, és az ezzel kapcsolatos tényeket és adatokat egymásra is tekintettel megfelelő értékelésben részesítette. Összességében az elsőfokon eljáró bíróság kellő részletességgel értékelte és egymáshoz is kapcsolta azokat a bizonyítékokat, amelyek értékeléséből kiolvasható, hogy ténylegesen mire alapozta az ítéleti tényállást.

[31] A személyi bizonyítékok körében figyelembe vette a vádlotti vallomásokat, mind a nyomozás során, mind a tárgyalási szakban tett vallomásokat értékelte. Vádlottanként részletesen lebontotta, hogy miért fogadhatók el vagy vethetők el a vallomásaik. A vádlotti védekezés iránya a jogos védelmi helyzetben történt elkövetés volt, a vádlottak részéről kifejtett magatartás a folyamatos védekezés volt. Az elsőfokú bíróság részletesen kifejtette, hogy ezen vádlotti védekezés miért nem foghat helyt, a törvényszék e körben bizonyítékként értékelte a nyomozás során és tárgyaláson kihallgatott tanúk vallomásait, a szakértői véleményeket, a ... Szálló 1. és 2. emeletén rögzített kamerafelvételeket, a kamerafelvételek elemzéséről készült rendőri jelentést, a helyszíni szemle jegyzőkönyvet, fényképmellékleteket, az előállításról készült rendőri jelentéseket, a lefoglalásról készített jegyzőkönyveket, helyszínrajzokat, a segélyhívás hanganyagát, a rongálással okozott kár vonatkozásában az árajánlatot, a nyomozás során beszerzett orvosi dokumentációt, a tárgyalás során beszerzett látleletet, illetve a II. r. vádlott vonatkozásában a tárgyaláson ismertetett nevelői véleményeket.

[32] Az 1. tényállási pont tekintetében fontos objektív bizonyítékul szolgált a kamerafelvétel, amelynek alapján egyértelműen nyomon lehetett követni az eseményeket, kétséget kizáróan meg lehetett állapítani, hogy mindhárom vádlott részt vett tanúl sértett szobaajtaja betörésében. A kamerafelvétel azt is rögzítette, hogy pontosan mikor történt a bútoroknak a szétverése, ugyan nem volt látható, de a felvételen jól kivehetők voltak a törés-zúzásra utaló hangok, miután a tanúl sértett segítségére érkező személyek elhagyták a betöréssel érintett szobát. Ekként a kamerafelvétel alapján alaposan rekonstruálhatók voltak a ... Szálló 2. emeletén történt cselekmények.

[33] Azt, hogy tanúl sértett bántalmazásában is mindhárom vádlott részt vett, nemcsak a sértetti vallomás, hanem egyéb kívülálló tanúk is megerősítették. A sértett az eljárás során kitartóan vallotta, hogy mindhárman ütötték, miután az ágyra lökték, a fejét, a homlokát és a hátát is ütötték ököllel, és III. r. vádlott édesanyja volt egyedül az, aki védte őt. A sértett vallomása végig következetes volt mind a nyomozás során, mind a bírósági eljárás során, állításait az 1. sz. tanú vallomása is alátámasztotta, aki szintén akként nyilatkozott, hogy mindhárom vádlott részt vett az ajtó betörésében és a sértett bántalmazásában, illetve arról is tudott nyilatkozni, ki és hogyan érkezett a sértett segítségére, továbbá hogyan történt a szobában a dulakodás. Az 1. sz. tanú azt is hallotta, miután távozott a szobából, hogyan verik szét a bent maradó vádlottak a szobaberendezéseket.

[34] A sértetti vallomást tanú9 és tanú7 tanúk vallomása is alátámasztotta. Mindketten megerősítették, hogy I. r., II. r. és III. r. vádlott is bántalmazta a sértettet, illetve azt is, hogy azt követően került sor a bútorok összetörésére, miután a tanúk és a sértett távoztak a szobából. Velük azonosan nyilatkozott tanú8 tanú is.

[35] Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló vallomásokot és a kamerafelvételeket kellő alapossggal összevetette a vádlotti vallomásokkal, és e körben számot adott arról is, hogy Terhelt3 III. r. vádlott vallomását a sérülésére vonatkozóan milyen okból nem fogadta el.

[36] A bírósági szakban beszerzésre került tanú1 sértett orvosi dokumentációja, amelyből egyértelműen lehetett a sértett sérüléseire következtetést levonni. A rendelkezésére álló bizonyítékokból pedig a törvényszék helytállóan jutott arra, hogy mind a szobaajtó betörésében, mind a szoba berendezései rongálásában és a sértett testszerte ökölrel történt ütlegetésében mindhárom vádlott részt vett.

[37] A 2. tényállási pont vonatkozásában is értékelte az elsőfokú bíróság a vádlotti vallomásokot, amennyire kivehető volt a kamerafelvételekből, az értékelést is nyert. tanú2 sértett vallomásának vizsgálatára és elemzésére is kellő alapossggal került sor. tanú2 sértett elmondta, hogy őt elsőként Terhelt2 II. r. vádlott támadta meg, és hozzá kapcsolódott I. r. vádlott. Két kézzel fogták az asztallábakat fejük fölé emelve, felülről lefelé sújtottak a sértett feje irányába, miközben a sértett egy székkal védekezett egészen addig, amíg az egyik vádlott oldalba nem vágta, és ki nem esett a szék a kezéből, ezért tanú2 sértett a későbbiek során már a fejét nem tudta védeni, és kapott is két fejre mért ütést.

[38] A törvényszék tanú3 vallomását is értékelte, aki az 1. vádpont vonatkozásában is nyilatkozott. A két sértett vallomása összhangban volt a többi tanú vallomásával és a kamerafelvétel adataival. Kétségtelen, hogy volt tanú3 sértettnél egy asztalláb, azonban miután észlelte édesapja, tanú2 bántalmazását, lehajolt hozzá, és ekkor érte őt a tarkótájon és a bal füle mögött I. r. vádlott ütése, melyet további ütések követtek. Az egész eseményt tanú9 tanú is látta, aki a sértettekhez hasonlóan nyilatkozott.

[39] Az elsőfokú bíróság tanú6 tanú nyomozás során tett vallomását is a tárgyalás anyagává tette, aki arra is tudott nyilatkozni, hogy tanú2 sértett bántalmazását az I. r. és II. r. vádlottak még akkor is folytatták, amikor a sértett már négykézláb a földön volt.

[40] Ezen tanúvallomások és az egyéb objektív bizonyítékok alapján a másodfokú bíróság szerint is egyértelműen kizárható volt a jogos védelmi helyzet, a törvényszék helytállóan állapította meg, hogy a vádlottak a cselekmények egyetlen mozzanatában sem voltak jogos védelmi helyzetben, az elsőfokú bíróság e körben kifejtett okfejtésével az ítéltábla teljes mértékben egyetértett.

[41] Az elsőfokú eljárás során szélesebb körű szakértő bizonyítás is lefolytatásra került. E körben elsődlegesen kiemelendő a genetikai szakértői vélemény, mely egyértelműen kimutatta a lefoglalt asztallábról Terhelt1 I. r. vádlott, tanú2 és tanú3 sértettek genetikai mintáját. A tárgyaláson az igazságügyi orvosszakértők, pszichológus és elmeorvosszakértők meghallgatására is sor került, akik fenntartották a nyomozás során előterjesztett véleményüket. Az orvosszakértők mindkét érintett sértett esetében nyilatkoztak a sérüléseik elhelyezkedéséről és az erőbehatások nagyságáról, illetve arról, hogy tanú3 sértett esetében az orvosi segítség nélkül a halálos eredmény bekövetkezett volna.

[42] Az ittaságra vonatkozóan az okirati bizonyíték is értékelésre kerültek, melyekből helytállóan következtetett a törvényszék arra, hogy a vádlottak az elkövetés időpontjában ittas állapotban voltak.

[43] Mindezek alapján az állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság is bemutatta és értékelte, majd egymással is összevetette a beszerzett bizonyítékokat, annak eredményeként pedig logikus mérlegeléssel állapította meg a tényállást. A fentebb részletezettek okán a vádlottak tagadásával szembenálló egyéb releváns bizonyítékok hitelt érdemlőségéről meggyőződve, kimerítő részletességgel vizsgálta és elemezte a rendelkezésre álló tényeket, adatokat, körülményeket és az azok alapjául szolgáló bizonyítási anyagot, példamutató módon eleget téve az indokolási kötelezettségének is. Indokát adta annak is, hogy egyes bizonyítási indítványok elutasítására mely okból került sor, az itt kifejtett elsőbírói okfejtéssel az ítéltábla maradéktalanul egyetértett.

[44] Az eljárási és logikai hibáktól mentesen mérlegeléssel megállapított tényállás a másodfokon felvett bizonyítás eredményeként már mentes a Be. 592. (1) bekezdés a)-b) és (2) bekezdés a)-d) pontjaiban írt megalapozatlansági hibáktól, hiányosságoktól.

[45] A fentiek szerint megalapozott tényállásból a terhelték bűnösségére levont következtetés okszerű, erre figyelemmel a védelem felmentés irányában is előterjesztett indítványa nem foghatott helyt.

[46] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásból okszerűen következett annak vizsgálata, hogy fennállt-e Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak sértettek megölésére irányuló szándéka. Az emberölésre irányuló szándék fennállásának megállapítása lényegileg jogi következtetésen alapul, amelyet a mindenkori jogalkalmazónak a rendelkezésre álló bizonyítékok sokoldalú és külön-külön, illetőleg egymással összefüggéseikben való értékelése alapján kell megítélnie. Emberölés megállapítására kizárólag akkor kerülhet sor, ha a szándékos bűnösség alapjául szolgáló tényelemek kellően bizonyítottak.

[47] A vizsgált cselekmény élet elleni vagy testi épség elleni jellegének megállapításakor alapvetően annak a kérdésnek az eldöntése szükséges, hogy az elkövető szándéka a sértett életének – akár egyenes, akár eshetőlegesen – szándékkal történő kioltására, vagy ezzel szemben csupán testi sérülések okozására irányult-e. Ezzel összefüggésben az ítélkezési gyakorlat azt hangsúlyozza, hogy az elkövetés idején fennálló tudati állapot megállapításánál, illetőleg annak megítélésénél, hogy az elkövető szándéka ölésre avagy bántalmazásra, esetlegesen egészségsértésre irányult-e, a külvilágban megnyilvánuló, s ilyen módon megismerhető azokból a tényekből kell következtetést levonni, amelyek részben tárgyi, részben pedig alanyi jellegűek.

[48] A szándék körében különös gonddal kell vizsgálni a tárgyi tényezők körében a cselekmény elkövetésére használt eszköz élet kioltására való alkalmasságát, az elkövetés konkrét körülményeit, a véghezvitel módját, ennek körében az erő kifejtés mérvét, intenzitását, folyamatosságát és irányítottságát, az okozott sérülések helyét és jellegét, nevezetesen azt, hogy az emberi test olyan tájékára irányítottak voltak-e a behatások, amely közismerten életfontosságú szerveket tartalmaz, továbbá az elkövetés előtt, alatt, illetőleg azt követően az elkövető által tett kijelentéseket, és az ezzel összefüggésben tanúsított magatartást. Az alanyi tényezők körében az elkövető személyiségének és jellemző

tulajdonságainak, a cselekményt kiváltó okok és körülmények feltárásának, a véghezvitelt megelőző pszichikus folyamat lényegének, illetőleg az elkövető passzív alanyhoz való viszonyának van alapvető jelentősége.

[49] A védelmi fellebbezések körében az élet elleni cselekmény minősítése volt a fő vita tárgya. E körben az elsőfokú bíróság a 3/2013. Büntető jogegységi határozatban foglaltakat szem előtt tartva nagyon részletes indokolást adott arra nézve, hogy miért állapította meg tanú2 és tanú3 sértettek esetében az emberölés büntettének a kísérletét. A két vádlott által használt eszköz alkalmas volt az élet kioltására. A támadott testtájék tanú3 sértett esetében egyértelműen és kizárólagosan a fej volt, míg tanú2 sértett esetében is túlnyomórészt fejre irányult a támadás, a vádlotti ütések célzottak voltak, többször is megütötték a sértetteket, mindkettő sértettet kitartóan bántalmazták, és az erőbehatások közepes-nagy, illetve közepes erejűek voltak. A vádlottak ugyan nem kívánták a sértettek a halálát, azonban abból, hogy a fejét ütötték a sértetteknek, fel kellett merülni bennük, hogy a sértettek halála is bekövetkezhet, melybe azonban belenyugodtak.

[50] A magánlaksértés tekintetében nem képezte vita tárgyát, hogy Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlottak éjjel, erőszakkal mentek be tanú1 sértett szobájába, és mivel hárman voltak, a csoportos elkövetés is megállapítható volt a terhükre.

[51] sértett1 sértett esetében is helytálló volt a vádlottak testi épség elleni cselekményének a minősítése. Mindhárman intenzíven ütötték a sértettet ököllel testszerte, elsődlegesen fejre irányuló ütések voltak. Az a tény, hogy a sértettnek nem keletkezett súlyosabb sérülése, nem a vádlottak magatartásán múlott, hanem a sértett védelmére érkező egyéb személyeknek, illetve annak volt betudható, hogy Terhelt3 III. r. vádlott édesanyja is a sértett védelmére kelt, azonban a súlyosabb sérülés keletkezésének lehetősége kétségtelenül fennállt, azzal a vádlottaknak is számolniuk kellett.

[52] A rongálás bűncselekmény is kétséget kizáróan megállapítható volt, a vádlottak nemcsak a sértett szobájának ajtaját, hanem annak berendezési tárgyait is szándékosan törték össze, miután a sértett és a segítségére érkezők elhagyták a szobát.

[53] Mindezek alapján az elsőfokon eljáró bíróság a vádlottak által megvalósított bűncselekmények jogi minősítését illetően sem tévedett, az ezzel kapcsolatos jogi érvelés is teljes körű volt.

[54] A bűncselekményekhez fűzött jogi indokolás megfelelő volt, ugyanakkor a [164] bekezdésben rögzített 1-5 évig terjedő büntetési tétel a Btk. 221. § (4) bekezdésre való utalás mellett helytálló. A [166] bekezdés is korrigálásra szorult, mivel a törvényszék I. r. vádlott tekintetében a középérték meghatározásakor a generális maximumra nem volt tekintettel. A Btk. 36. § alapján a halmazati büntetés esetén kiszabható szabadságvesztés felső határa 25 év lehet, ekként az I. r. vádlott esetében a halmazati büntetésként kiszabható szabadságvesztés büntetési tétele 10 évtől 25 évig terjedt, az irányadó középérték 17,5 év volt. A többi vádlott esetében tett elsőbírói megállapítások a középérték meghatározása tekintetében helytállóak voltak.

[55] A büntetés kiszabás másodfokú felülbírálati során az ítéltábla is figyelemmel volt az elsőfokú bíróság által számbavett enyhítő és súlyosító körülményekre, azonban helytállóan mutatott rá a védelem, hogy további enyhítő körülményként értékelendő az I. r. és a III. r. vádlottak esetében a kiskorú gyermekről történő gondoskodás. Ugyanakkor a büntetés kiszabás során értékelhető tényezőkről rendelkező 56/2007. BK vélemény II/1. pontja alapján a büntetlen előélet enyhítő körülmény, kivéve, ha az elkövető fiatalkorú vagy a fiatalkort néhány évvel meghaladott, ún. fiatal felnőtt, ezért a fiatal vádlottak esetében a büntetlen előélet enyhítő körülményként nem értékelendő.

[56] Mindezek figyelembevételével mellett is az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg az irányadó középérték alatt a szabadságvesztések tartamát, a cselekmények tárgyi súlyára és elkövetési körülményeire figyelemmel a kiszabott szabadságvesztések nem minősíthetők eltúlzottnak, ugyanakkor enyhítésre sem talált a másodfokú bíróság törvényes indokot. A törvényszék által alkalmazott joghátrány szükséges és arányos, mely biztosítja a Btk. 79. § szerinti büntetési célok elérését, megfelel a generális és speciális prevenció elvárásainak is.

[57] Az ítéltábla a Be. 590. § (7) bekezdése alapján vizsgálta az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező járulékos kérdésekben hozott rendelkezések helyességét is, és megállapította, hogy az ítélet járulékos rendelkezései is törvényesek.

[58] A fentiekre figyelemmel az ítéltábla az előterjesztett fellebbezéseket a Be. 600. § (1) bekezdés b) pontja alapján nyilvános tárgyalás keretében elbírálván az ítéltábla a törvényszék ítéletét – amelynek rendelkezései törvényesek és megalapozottak – a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helyben hagyta a rendelkező rész alábbiak szerint történő korrigálása mellett.

[59] Az elsőfokú ítélet meghozatalát követően további büntetőjogi költségek keletkeztek egyrészt fordítással kapcsolatban, másrészt Terhelt3 III. r. vádlott letartóztatása okán, ezért arról a másodfokú bíróság a Be. 574. § (1) és (4) bekezdések, valamint a Be. 576. (1) bekezdés b) pontja alapján rendelkezett.

[60] A bíróság elírást észlelt az ügydöntő határozat bevezető részében, illetve a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontja ellenére a személyi adatok körében a Be. 184. § (2) bekezdés d) pontjára figyelemmel a vádlottak állampolgársága nem került rögzítésre, ezek annak korrigálásáról a másodfokú bíróság rendelkezett.

[61] Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetése óta előzetes fogvatartásban töltött időt az ítéltábla a Btk. 92. § (1) bekezdés alapján a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámította a Btk. 92. § (2) bekezdésének figyelembevételével, továbbá a Be. 613. § (1) bekezdésében foglaltak szerint megállapította a másodfokú büntetőeljárásban felmerült büntetőjogi költség összegét, és rendelkezett annak a Be. 574. § (1) és (4) bekezdése alapján a vádlottak, valamint a Be. 576. § (1) bekezdés b) pontja alapján az állam által történő viselése tárgyában is.

Győr, 2025. március 27.

Dr. Zólyomi Csilla s.k. Dr. Papp Krisztina s.k. Szalainé dr. Joánovits Krisztina s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

Záradék:

Ezzel a végzéssel a Veszprémi Törvényszék 2024. szeptember 23. napján kihirdetett,
17.Fkf.7/20/2024/174. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2025. március 27.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke